

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122213080
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlasta Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4122213080.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vlasty Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Pavla Lukáča, v spore žalobkyň: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X/XX, C., 2/ D. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X/XX, C., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou: F. D. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X/XX, C., 3/ G. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. XXX/X, J., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X/XX, C., proti žalovanému: E. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX/XXX, C., zastúpený advokátom: Mgr. Martin Lieskovský, so sídlom Farská 40, Nitra, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/90/2022 – 186 zo dňa 11. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobkyniam nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol (I. výrok), ďalej určil, že D. J., K. J., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. - J., C. X, bola ku dňu svojej smrti XX. XX. XXXX výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v k. ú. A. J. a sú zapísané v LV č. XXXX, a to parcela registra „C“, parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1205 m², ktoré vznikli geometrickým plánom, ktorý vyhotovil F. L. H. č. 024/2010 (II. výrok) a žalobkyniam priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 137 písm. c), § 162 ods. 1 písm. a), § 164 Civilného sporového konania (ďalej len „CSP“), § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a v časti trov konania s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. V konaní nebolo sporným, že vlastníčkou sporných parciel pôvodne parc. č. XXXX a XXXX, ktoré sa nachádzajú pôvodne v kat. úz. C., bola D. J., K. J., a to v celosti. Z pozemnoknižnej vložky č. XXX pre kat. úz. C. vyplýva, že parc. č. XXXX bola evidovaná pod poradovým číslom 4. ako roľa v hone „Bitte“ o výmere 370 štv. siah a parc. č. XXXX bola evidovaná pod poradovým číslom 5. parc. ako záhrada v hone „Bitte“ o výmere 32 štv. siah, pričom D. J. ich nadobudla dedením. D. J. zomrela dňa XX. XX. XXXX a z pripojených dedičských spisov vyplýva, že jej právnymi nástupcami, jej dedičmi, sú jej dve deti, a to jej dcéra D. E., nar. XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 2. rade a syn M. J., nar. XX. XX. XXXX, ktorý dňa XX. XX. XXXX zomrel a jeho dedičmi sú jeho dve dcéry A. B., narodená XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 1. rade a G. H., narodená XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 3. rade. Zo spisov Okresného súdu Nitra súd prvej inštancie zistil, že v dedičskom konaní, ktoré sa po D. J. viedlo na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. D 4250/92 neboli parcely parc. č. XXXX a č. XXXX prejednané, a neboli prejednané ani v dodatočných konaniach o dedičstve, ktoré sa viedli na základe návrhov žalobkyne v 2. rade, z ktorých prvý návrh vedený pod sp. zn.

28D/267/2009 bol právoplatne odmietnutý z dôvodu, že predmet dedičstva nebol presne označený a hoci v ďalšom dedičskom konaní sp. zn. 28D/92/2011 už boli sporné parcely označené, neboli prejednané, pretože v tom čase už bol ako ich vlastníkom evidovaný žalovaný. Podľa geometrického plánu č. 024/2010, vyhotovený F. L. H., úradne overený dňa 15. 02. 2010 a listu vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. A. J. z pôvodných parciel parc. č. XXXX a č. XXXX vznikli parcely parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1295 m², ktoré sú ako parcely registra „C“ aktuálne evidované na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. A. J. a žalovaný je ako ich výlučný vlastníkom zapísaný na základe osvedčenia o vydržaní spísaného vo forme notárskej zápisnice, ktorá bola zapísaná do katastra nehnuteľností záznamom pod Z 1359/10-212/10. Z uvedenej notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. A. N. dňa 01. 03. 2010 pod sp. zn. N 15/2010, NZ 6630/2010, NCRIs 6754/2010 vyplýva, že žalovaný požiadal notárku o spísanie osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a vyhlásil tam, že je v celosti ich výlučným vlastníkom, keďže ich získal kúpnu zmluvou od právnych nástupcov pôvodnej vlastníčky D. J., ktorá zomrela v roku XXXX, a to od M. J. a D. E., na kúpe sa s nimi dohodol pred viac ako 10-timi rokmi, kedy uzatvorili neperfektnú kúpnu zmluvu a preto bol v domnení, že nehnuteľnosti užíva oprávnené a v dobrej viere a na základe dohody s vlastníkmi. Z notárskej zápisnice vyplýva, že k nej žalovaný pripojil uvedený geometrický plán a prehlásenie M. J. a D. E. o tom, že nemajú námietky k vzniku jeho vlastníckeho práva. V čl. IV notárskej zápisnice je uvedené, že žalovaný vzal na vedomie, že vydanie osvedčenia nebráni pôvodným vlastníkom, aby sa domáhali svojho vlastníctva v prípade, že údaje, ktoré uviedol, nezodpovedajú skutočnosti. Z čestného prehlásenia D. E. a M. J. zo dňa 17. 02. 2010 vyplýva, že písomne vyhlásili, že nemajú námietky, aby si žalovaný usporiadal svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním do notárskej zápisnice, že sa s ním dohodli na ich kúpe a uzatvorili neperfektnú kúpnu zmluvu.

3. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo v konaní sporné, či sa žalovaný skutočne dohodol s právnymi nástupcami pôvodnej vlastníčky pred viac ako 10-timi rokmi na kúpe týchto nehnuteľností, či s nimi uzatvoril neperfektnú kúpnu zmluvu, či mohol byť preto v domnení, že nehnuteľnosti užíva oprávnené a v dobrej viere a či mali právní nástupcovia záujem mu nehnuteľnosti predať v celku alebo len ich časť. V tejto súvislosti poukázal na zápisnice o výsluchoch osôb, ktoré boli vypočuté v trestnom konaní ako svedkovia a podľa ktorých sporné nehnuteľnosti užívala rodina E. až do roku 2009 a žalovaný ich začal užívať až následne. M. O., dcéra I. E. v zápisnici zo dňa 16. 09. 2010 a 03. 05. 2012 uviedla, že sporné pozemky užívala ich rodina v domnení, že ich vlastníkom je jej matka a nadobudla ich výmenou od družstva, až v súvislosti s trestným konaním zistili, že ich vlastní rodina J., žalovaný získal v roku 2004 - 2005 susedný pozemok od pani H. a v roku 2006 - 2007 oslovil aj ju so záujmom o kúpu sporného pozemku, s čím nesúhlasila a v roku 2009 zistila, že pozemky začal užívať a oplotil si ich. M. O., zať I. E. dňa 03. 05. 2012 uviedol, že o pozemok sa starali až do roku 2009, od roku 2004 - 2005 vídaval na vedľajšom pozemku žalovaného, ktorý jeho manželku oslovil so žiadosťou o predaj pozemku, ale povedala mu, že ho nepredá. F. D. O., vnuk I. E. dňa 01. 02. 2011 uviedol, že pozemky užívala jeho babka I. E. a chodieval tam aj on, pozemky si chceli v roku 2003 vysporiadať, ale bol tam nejaký problém, v roku 2009 začal užívať pozemky niekto iný a mama mu povedala, že ich vlastní žalovaný. Advokátka M. M. dňa 13. 01. 2012 uviedla, že ju rodina E. oslovila so žiadosťou o vysporiadanie pozemkov s tým, že ich nadobudli výmenou, ale doklad sa nezachoval. D. P. dňa 18. 06. 2012 uviedol, že na žiadosť D. O. bol na pozemku kosiť trávu v roku 2006 a 2007. M. B. dňa 27. 01. 2011 uviedol, že za posledných 15 rokov videl na pozemkoch deti M. O., žalovaného vídal robiť na pozemkoch posledné 2 až 3 roky a pred tým ho videl na iných pozemkoch. Q. J. dňa 03. 02. 2011 a 09. 05. 2012 uviedla, že o pozemky sa starala M. E. ešte tri-štyri roky dozadu, kedy ich začal užívať žalovaný. O. K. dňa 09. 05. 2012 uviedla, že pozemky užívala rodina I. E. a žalovaný užíval vedľajšie pozemky. Suseda E. H. dňa 28. 03. 2011 a 10. 05. 2012 uviedla, že žalovaného na pozemkoch videla prvýkrát v roku 2003 - 2004, kedy kúpil pozemok od R. a dovtedy neužíval ani pozemok S. a na sporné pozemky chodila rodina E.. Manželka žalovaného M. K. dňa 22. 02. 2011 a 16. 10. 2012 uviedla, že až v roku 2008 - 2009 sa rozhodli rozšíriť parcelu, ktorú už mali a vtedy začal žalovaný zisťovať jej vlastníkov.

4. Rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 27. 03. 2019 č. k. 21T/31/2013 – 765 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. 06. 2021 č. k. 2To/90/2020 – 951 bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 17. 02. 2010 v Nitre uviedol do omylu D. E. a M. J. tak, že pod zámienkou odkúpenia malej časti z pozemkov, ktorých boli výlučnými vlastníkmi po poručiteľke D. J., ktorá bola zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. XXX pre pôvodné katastrálne územie C., pôvodné parc. č. XXXX a č. XXXX podľa geometrického

plánu parc. č. XXXX, č. XXXX/X a č. XXXX/X nachádzajúcich sa v katastrálnom území A. J., vylákal od nich využíjúc ich vysoký vek prehlásenia dotknutej osoby o tom, že nemajú námietky voči tomu, aby majetkovo - právne usporiadal vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, pričom dňa 01. 03. 2010 v C. na základe nepravdivých údajov, a to na základe falošného tvrdenia o dobromyseľnom užívaní týchto pozemkov po dobu 10 rokov a predložením podvodom získaných prehlásení dotknutých osôb D. E. a M. J. dal podnet notárovi JUDr. A. N. na napísanie notárskej zápisnice č. N 15/2010, NZ 6630/2010 a NCRI 6754/2010 o osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam parc. č. XXXX, č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, na základe ktorej notársky úrad JUDr. A. N. podal na Správu katastra Nitra návrh na vykonanie záznamu, kde bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísané na žalovaného, čím spôsobil škodu D. E. a M. J.. Z uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný mal záujem o odkúpenie predmetných pozemkov a mal aj vyplatiť určitú sumu. Následne malo prísť k spísaniu notárskej zápisnice, kde uvádzal, že pozemky užíval 10 rokov. Potom mal opäť navštíviť poškodených a ponúkať im doplatenie kúpnej ceny. Nie je preto zrejmé, prečo chcel kúpnu cenu doplácať, keď pozemky mal užívať dobromyseľne a malo dôjsť k ich vydržaniu. Žalovaný nebol od počiatku dobromyseľný, o čom vedel, pretože od poškodených chcel len časť pozemkov, ale v osvedčení už len túto časť neuvádzal, ale uvádzal tam celé pozemky. Uviedol tak do omylu aj samotnú notárku. Ak by pozemky užíval dobromyseľne po viac ako 10 rokov, nepotreboval by vôbec prehlásenie pôvodných vlastníkov. Žalovaný využil vek a dôveru dotknutých osôb, čo vyplýva aj z toho, že im žiadne doklady pri podpise nenechal, čo preukazovalo jeho nečestný úmysel uviesť ich do omylu. Žalovaný podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté.

5. Žalobkyne v konaní tvrdili, že právni nástupcovia poručiťky po jej smrti neuzavreli so žalovaným žiadnu neperfektnú kúpnu zmluvu, ani mu nehnuteľnosti v celku nemienili predať, žalovaný preto nemohol byť dobromyseľný v tom, že je ich oprávneným držiteľom a preto k nim nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním a vlastnícke právo svedčí ich právnej predchodkyňi. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že obsah žaloby nekorešpondoval s požadovaným žalobným petitom. Žalobný petít o určenie vlastníckeho práva poručiťky ku dňu jej smrti je svojím obsahom totožný s petitom o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nej. Nejde o konanie vyvolané dedičským konaním podľa § 194 Civilného mimosporového poriadku. Nejde ani o určenie práva podľa právneho stavu v minulosti, ako by sa mohlo zdať, pretože oba takto naformulované petity je potrebné vykladať po obsahovej stránke tak, že aktuálny stav t. j. stav v čase vyhlásenia rozsudku je ten, že vec ešte nebola prejednaná ako dedičstvo, ale stále tak môže a aj má byť prejednaná. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. 11. 2019 sp. zn. III. ÚS 93/2019 podľa ktorého „že sťažovateľka podala žalobu nezávisle od dedičského konania s cieľom napraviť stav, keď vlastnícke právo z katastra nehnuteľností svedčalo iným osobám ako tým, ktorým malo skutočne patriť. Jej cieľom bolo určiť nehnuteľnosti do vlastníctva zomrelej osoby, po ktorej by sa až následne malo otvoriť nové dedičské konanie o znovuobjavenom majetku. Daný spor preto nebol sporom vyvolaným dedičským konaním, a teda nebol sporom v zmysle pôvodného § 175k OSP (v súčasnosti § 192 a nasl. CMP).“

6. Súd prvej inštancie považoval za preukázaný naliehavý právny záujem žalobkýň na požadovanom určení vlastníckeho práva ich právnej predchodkyne ku dňu jej smrti. Žalobou sa vytvorí pevný základ pre právny vzťah strán sporu, vyriešia sa všetky sporné otázky a nebude potrebné žiadne ďalšie konanie o určovacej žalobe. V danom prípade je rozhodujúcim okamihom pre určenie naliehavého právneho záujmu deň smrti poručiťky t. j. XX. XX. XXXX a majetok poručiťky sa tak po skončení tohto konania prerokuje v dedičskom konaní po nej, kde sa potvrdí nadobudnutie dedičstva, schváli sa dohoda dedičov alebo sa dedičské konanie skončí inak, a preto sa touto žalobou vytvorí pevný základ pre právny vzťah strán sporu, vyriešia sa všetky sporné otázky a nebude potrebné žiadne ďalšie konanie o určovacej žalobe. Nedôvodnou tak bola námietka žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkýň na požadovanom určení. Rovnako tak sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobkýň v tomto spore. Vychádzal pritom z ustálenej rozhodovacej praxe ohľadom okruhu sporových strán pri takto formulovanom petite a podľa ktorej domáhať sa určenia, že poručiť bol ku dňu svojej smrti vlastníkom nehnuteľnosti, sa môže dedič. Dedičmi po D. J. sú žalobkyne v 1. až 3. rade, ktoré sú preto v konaní aktívne vecne legitimované na podanie tejto žaloby. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že nehnuteľnosti neboli doposiaľ v dedičskom konaní po nebohej poručiťke prejednané. Pasívne vecne legitimovaný je nesporne žalovaný, ktorý je evidovaný ako výlučný vlastníak sporných nehnuteľností. V danom prípade ide o nútené procesné spoločenstvo, kde zákon pre úspech v spore vyžaduje, aby pri takto formulovanom petite, ako je v danej veci, stranou sporu

boli okrem osoby, ktorá je t. č. zapísaná ako vlastník predmetných nehnuteľností, t. j. žalovaný aj všetci dedičia poručiteľa, čo v konaní bolo splnené.

7. Vykonaným dokazovaním a to zápisnicami o výpovediach svedkov vypočutých v trestnom konaní, notárskou zápisnicou a listom vlastníctva č. XXXX pre kat. územie A. J. mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný nesplnil podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinného v čase vyhlásenia o vydržaní a to dobromyseľnosť a ani vydržačiu dobu, a preto bolo notárskou zápisnicou zo dňa 01. 03. 2010, ktorá bola doručená na Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor, ktorý vykonal zápis vlastníckeho práva žalovaného k sporným pozemkom záznamom pod Z 1359/10-212/10, nezákonne osvedčené jeho vlastnícke právo k sporným pozemkom a toto zapísané do katastra nehnuteľností. Právni nástupcovia poručiťky síce dňa 17. 02. 2010 podpísali prehlásenia, ktoré žalovaný pripojil k notárskej zápisnici, v ktorých uviedli, že so žalovaným uzavreli neperfektnú kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v celom rozsahu a aj žalovaný v notárskej zápisnici prehlásil, že s nimi uzavrel neperfektnú kúpnu zmluvu pred viac ako 10-timi rokmi, z vyjadrenia svedkov vypočutých v trestnom konaní však vyplýva, že uvedené skutočnosti nemôžu byť pravdivé, pretože žalovaný pozemky v tom čase neužíval, užívala ich až do roku 2009 rodina I. E. v domnení, že ich nadobudla v minulosti výmenou od družstva, ale si ich nevysporiadala, žalovaný užíval od roku 2004 - 2005 iba susedné pozemky, ktoré nadobudol a následne sa začal zaujímať aj o sporné pozemky, ktoré začal užívať až od roku 2009. Žalovaný nepreukázal, že by s dedičmi D. J. uzavrel nejakú neperfektnú dohodu, ktorej predmetom by bol prevod sporných pozemkov. Skutočnosť, že zmluvu o pripojení uzavrel so Západoslovenskou energetikou už v roku 2008, nie je spôsobilá preukázať dôvodnosť jeho obrany, ale ani hodnoverne spochybníť tvrdenia žalobkyň, že právnych nástupcov poručiťky uviedol do omylu tvrdením, že ich súhlas potrebuje k vysporiadaniu malej časti pozemku práve v súvislosti s pripojením do distribučnej sústavy. Žalovaný nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu vlastnícke právo k sporným pozemkom patrí a je vylúčené, aby ho nadobudol vydržaním, ktoré v skutočnosti osvedčila notárska zápisnica, ktorá bola podkladom na zápis jeho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Keďže v konaní nikto netvrdil a ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by D. J. nemala byť vlastníčkou sporných nehnuteľností, považoval žalobu žalobkyň za dôvodnú a z ich strany nemôže ísť preto o žiadne konanie, ktoré by malo charakter hrubého rozporu s dobrými mravmi alebo by išlo o zneužitie ich práva na súdnu ochranu tak ako nedôvodne namietal žalovaný.

8. Žalovaný bol okrem toho, na tom skutkovom základe, že pod zámienkou kúpy malej časti pozemku, nad ktorým potreboval potiahnuť elektrickú prípojku k svojmu pozemku, oslovil právnych nástupcov po nebohej poručiťke D. J., uviedol ich do omylu, zneužil ich vysoký vek a dôveru a tak od nich vylákal prehlásenie, že nemajú námietky, aby si usporiadal vlastnícke právo k sporným pozemkom vydržaním, dal podnet notárke na napísanie notárskej zápisnice a na jej základe podnet na zápis svojho vlastníckeho práva k sporným pozemkom do katastra nehnuteľností, právoplatným rozsudkom trestného súdu uznaný za vinného z prečinu podvodu. Uvedeným rozhodnutím je súd podľa § 193 veta tretia CSP viazaný, čo do skutočnosti, že bol spáchaný tento trestný čin a že ho spáchal žalovaný.

9. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a určil, že D. J., K. J., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. - J., C. X, bola ku dňu svojej smrti XX. XX. XXXX výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v k. ú. A. J. a sú zapísané v LV č. XXXX a to parcela registra „C“, parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1205 m², ktoré vznikli geometrickým plánom, ktorý vyhotovil F. L. H. č. 024/2010. Zároveň zamietol návrh na prerušenie konania žalovaného z dôvodu, že bol podaný mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu odvolacieho súdu v trestnom konaní, ako nedôvodný, pretože rozhodnutie súdu v tomto konaní nezávisí od zistenia viny žalovaného v trestnom konaní.

10. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne vyšší súdny úradník do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Namietal vnútornú rozpornosť II. výroku rozsudku, keďže D. J., zomr. v roku XXXX, nemohla byť ku dňu smrti vlastníčkou nehnuteľností, ktoré

vznikli geometrickým plánom až v roku 2010. Namietal nesprávnosť formulovaného výroku rozhodnutia. Žalobkyne tak nemôžu nadobudnúť špecifikované nehnuteľnosti titulom dedenia, pokiaľ D. J. nemohla byť ich vlastníčkou, a to bez ohľadu na to, že v súčasnej dobe ide o vo výroku uvedené nehnuteľnosti, v čase smrti D. J. tieto ako parcely C vzniknuté na základe geometrického plánu, neexistovali. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté opravným prostriedkom a ktorého konečná správnosť, v zmysle možného zrušenia dovolacím súdom, nie je ešte daná. Takéto konanie súdu prvej inštancie považoval za predčasné a nesprávne, a to najmä za situácie, keď zamietol jeho návrh na prerušenie konania z dôvodu podaného dovolania. Skutočnosť, že mal využiť vysoký vek D. E. a M. J. a uviesť ich do omylu, v dôsledku čoho podpísali predmetné vyhlásenia, popreli samotné žalobkyne vo výpovediach, keď uviedli ... „tak vyhlásenie podpísali, pričom si ho iba letmo prečítali a nerozumeli obsahu prehlásení, ktoré podpísali.“ Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nezaoberal skutočnosťou, či D. E. a M. J. mohli rozpoznať údajný omyl. V rámci trestného konania nebola preukázaná skutočnosť, že by vek, zdravotný stav, či iné okolnosti mali akýkoľvek vplyv na rozumové schopnosti D. E. a M. J. a tak isto nebola preukázaná akákoľvek obmedzenosť v spôsobilosti na právne úkony. V rozhodnom čase boli plne zodpovední na svoje konanie. Namietal konštatovanie súdu, že mal využiť niečí vysoký vek, ktorá okolnosť, nie je sama o sebe schopná znížiť schopnosť osoby rozhodovať o sebe a takisto nie je schopná znížiť spôsobilosť na právne úkony tej ktorej osoby. D. E. a M. J. mali možnosť sa oboznámiť s obsahom čestných prehlásení, čo potvrdila aj svedkyňa B. E., ktorá overovala podpisy dotknutých osôb na čestných prehláseniach a v prípade M. J. išlo o prečítanie si celého znenia prehlásenia a následného podpísania bez výhrad. Za tejto situácie nemožno hovoriť o omyle či vyvolaní omylu z jeho strany. Osoby podcenili obvyklú mieru opatrnosti a nesprávali sa v súlade s prevenčnou povinnosťou. Obligatórnosť obvyklej miery opatrnosti na strane poškodeného zdôrazňuje aj Najvyšší súd Českej republiky v uznesení zo dňa 25. 05. 2010 sp. zn. 7 Tdo 486/2010, ktorý okrem iného uviedol, že ak ide o občianskoprávny vzťah, je potrebné trvať na tom, aby na ochranu svojich záujmov primárne dbali predovšetkým samotní účastníci takéhoto vzťahu. Od nich je nutné požadovať, aby postupovali obozretne a aby dodržiavali aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť v prípadoch, v ktorých sú na to ľahko dosiahnuteľné prostriedky. Ak sa poškodený sám svojou zjavnou neopatrnosťou, ktorej sa mohol ľahko vyvarovať, ocitol v situácii, keď v rámci súkromnoprávneho vzťahu pristúpil k neistému obchodu a vynaložil finančné prostriedky, potom sa s dôsledkami tejto neistoty musí vyrovnávať sám. D. E. a M. J. celkom hrubo zanedbali svoju povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka a zjavne konali bez dodržania obvyklej miery opatrnosti. V tomto prípade tak možno hovoriť o tom, že ku škode na majetku poškodeného došlo výhradne v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti na strane poškodeného, t. j. s porušením obvyklej miery opatrnosti, pretože za jej bežného dodržania by bolo vylúčené oklamať poškodeného, teda išlo o konanie nespôsobilé uviesť niekoho do omylu a spôsobilým sa stalo len a výlučne vďaka zjavnému porušeniu obvyklej miery opatrnosti zo strany poškodeného. D. E. a M. J. sa sami svojou neopatrnosťou ocitli v situácii, keď v rámci súkromnoprávneho vzťahu došlo k usporiadaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na základe čestného prehlásenia, ktoré sami dobrovoľne podpísali a ktorého obsah si mohli kedykoľvek prečítať, či dokonca mohli nepodpísať. Čestné prehlásenia neobsahovali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by sa mohli domnievať, že na ich základe malo dôjsť k usporiadaniu vlastníckeho práva len k časti pozemku. Uvedené skutočnosti súd prvej inštancie nezohľadnil.

12. Žalobkyne sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrili.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po jeho preskúmaní zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie treba ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a podrobne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP

opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal všetkými argumentami, ktoré strany sporu v priebehu konania uvádzali. Závery, ktoré súd prvej inštancie prijal majú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé akými myšlienkovými pochodmi sa súd riadil. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia a skonštatoval aj správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

17. V prejednávanej veci sa žalobkyne domáhali určenia, že ich právna predchodkyňa D. J., K. J., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. - J., C. X, bola ku dňu svojej smrti XX. XX. XXXX výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v k. ú. A. J. a sú zapísané v LV č. XXXX, a to parcela registra „C“, parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1205 m², ktoré vznikli geometrickým plánom, ktorý vyhotovil F. L. H. č. 024/2010. Ide o nehnuteľnosti pôvodne evidované v pozemnoknižnej vložke č. XXX pre kat. úz. C., a to ako parc. č. XXXX evidovaná pod poradovým číslom 4. ako roľa v hone „Bitte“ o výmere 370 štv. siah a parc. č. XXXX evidovaná pod poradovým číslom 5. ako záhrada v hone „Bitte“ o výmere 32 štv. siah, pričom D. J. ich nadobudla dedením. D. J. zomrela dňa XX. XX. XXXX a z pripojených dedičských spisov vyplýva, že jej právnymi nástupcami, jej dedičmi, sú jej dve deti, a to jej dcéra D. E., nar. XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 2. rade a syn M. J., nar. XX. XX. XXXX, ktorý dňa XX. XX. XXXX zomrel a jeho dedičmi sú jeho dve dcéry A. B., nar. XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 1. rade a G. H., nar. XX. XX. XXXX, ktorá je žalobkyňou v 3. rade. Predmetné nehnuteľnosti neboli prededené v dedičskom konaní po D. J.. Podľa geometrického plánu č. 024/2010, vyhotovený F. L. H., úradne overený dňa 15. 02. 2010 a listu vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. A. J. z pôvodných parciel parc. č. XXXX a č. XXXX vznikli parcely parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1295 m², ktoré sú ako parcely registra „C“ aktuálne evidované na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. A. J. a žalovaný je ako ich výlučný vlastník zapísaný na základe osvedčenia o vydržaní spísaného vo forme notárskej zápisnice, ktorá bola zapísaná do katastra nehnuteľností záznamom pod Z 1359/10-212/10. Podľa notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. A. N. dňa 01. 03. 2010 pod sp. zn. N 15/2010, NZ 6630/2010, NCRIs 6754/2010 žalovaný požiadal o spísanie osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a vyhlásil, že je v celosti ich výlučným vlastníkom, keďže ich získal kúpnu zmluvou od právnych nástupcov pôvodnej vlastníčky D. J., ktorá zomrela v roku XXXX, a to od M. J. a D. E., na kúpe sa s nimi dohodol pred viac ako 10-timi rokmi, kedy uzatvorili neperfektnú kúpnu zmluvu, a preto bol v domnení, že nehnuteľnosti užíva oprávnené a v dobrej viere a na základe dohody s vlastníkmi. K notárskej zápisnici pripojil geometrický plán F. L. H. č. 024/2010 a prehlásenie M. J. a D. E. o tom, že nemajú námietky k vzniku jeho vlastníckeho práva.

18. Prejednávaná vec sa týka určenia, či právna predchodkyňa žalobkyň bola vlastníčkou predmetného nehnuteľného majetku ku dňu smrti. Podľa ustálenej judikatúry sa dedič môže domáhať určenia, že poručiteľ bol vlastníkom majetku v deň smrti. Toto určenie sa týka dátumu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastanú neskôr, ho nemôžu ovplyvniť. Aj keď sa vec, ktorej sa toto určenie týka, následne prerokuje v dedičskom konaní a nadobudnutie dedičstva sa potvrdí (alebo sa schváli dohoda o vysporiadaní dedičstva alebo sa dedičské konanie ukončí inak), neznamená to, že dedič je naďalej vlastníkom majetku. Po smrti poručiteľa mohla nastať právna udalosť, ktorá viedla k vzniku vlastníckeho práva inej osoby (napr. v dôsledku vydržania). Na určenie, či bol poručiteľ vlastníkom veci v deň smrti, sú však tieto neskoršie udalosti irelevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1977/2001).

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/154/2010 (R3/2011) dospel k záveru, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Rovnako tak akceptuje žaloby, ktorým sa dedič domáha určenia, že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom tej veci. V týchto konaniach ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Treba dodať, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiteľa, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Po smrti poručiteľa môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného (napríklad vydržaním).

20. S ohľadom na uvedenú ustálenú judikatúru súd prvej inštancie správne považoval za preukázaný naliehavý právny záujem žalobkýň na požadovanom určení vlastníckeho práva ich právnej predchodkyne D. J. ku dňu jej smrti. Žalobkyne sú aktívne vecne legitimované na podanie predmetnej žaloby, keďže domáhať sa určenia, že poručiiteľka bola ku dňu svojej smrti vlastníkom nehnuteľnosti, sa môže dedič a dedičmi po D. J. sú žalobkyne v 1. až 3. rade. Pasívne vecne legitimovaný je nesporne žalovaný, ktorý je evidovaný ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie považoval za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkýň bola ku dňu svojej smrti dňa XX. XX. XXXX vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V danom prípade žalovaný nepreukázal, že by s dedičmi D. J. uzavrel nejakú neperfektnú dohodu, ktorej predmetom by bol prevod sporných pozemkov. Skutočnosť, že zmluvu o pripojení uzavrel so Západoslovenskou energetikou už v roku 2008, nie je spôsobilá preukázať dôvodnosť jeho obrany, ale ani hodnoverne spochybníť tvrdenia žalobkýň, že právnych nástupcov poručiiteľky uviedol do omylu tvrdením, že ich súhlas potrebuje k vysporiadaniu malej časti pozemku práve v súvislosti s pripojením do distribučnej sústavy. V konaní nikto netvrdil a ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by D. J. nemala byť vlastníčkou sporných nehnuteľností, a preto odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie posúdil žalobu žalobkýň za dôvodnú.

21. Námietku žalovaného týkajúcu sa vnútornej rozpornosti II. výroku rozsudku, keď D. J., zomr. v roku XXXX, nemohla byť ku dňu smrti vlastníčkou nehnuteľností, ktoré vznikli geometrickým plánom až v roku 2010 a namietal tak nesprávnosť formulovaného výroku rozhodnutia, odvolací súd posúdil ako nedôvodnú. Podľa žalovaného žalobkyne nemôžu nadobudnúť špecifikované nehnuteľnosti titulom dedenia, pokiaľ D. J. nemohla byť ich vlastníčkou, a to bez ohľadu na to, že v súčasnej dobe ide o vo výroku uvedené nehnuteľnosti, v čase smrti D. J. tieto ako parcely „C“ vzniknuté na základe geometrického plánu neexistovali. V konaní nebolo sporným, že nehnuteľnosti, ktoré sú toho času zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. A. J., a to parcela registra „C“, parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1205 m² vznikli z pôvodných parciel parc. č. XXXX a č. XXXX, vedených v pozemknížinej vložke č. XXX pre kat. úz. C., a to ako parc. č. XXXX evidovaná pod poradovým číslom 4. ako roľa v hone „Bitte“ o výmere 370 štv. siah a parc. č. XXXX evidovaná pod poradovým číslom 5. parc. ako záhrada v hone „Bitte“ o výmere 32 štv. siah. Odvolací súd dodáva, že pri určovacej žalobe (§ 137 písm. c) CSP) znie žalobný návrh na určenie, či tu právo je (pozitívna určovacia žaloba), alebo či tu právo nie je (negatívna určovacia žaloba). Keďže žalobca v určovacej žalobe tvrdí existenciu alebo neexistenciu určitého práva, znamená to, že vyhovujúci rozsudok vydaný na jej základe bude mať deklaratórne účinky. Určovací rozsudok nie je exekučným titulom. Vykonateľnosť nie je jeho vlastnosťou (§ 232 CSP). Určenie absolútnych práv (vecné práva, dedičské práva) rozsudkom na základe určovacej žaloby neznamena, že určené právo existuje erga omnes. Účinky určovacieho rozsudku sú relatívne a jeho záväznosť (okrem zákonom určených výnimiek) je subjektívna (§ 228 CSP). Platí, že rozsudok určuje (ne)existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia (§ 217 CSP). Uvedené platí aj pri žalobách dedičov, ktorými žiadajú o určenie, že určitá vec patrí do dedičstva. V praxi sa okrem formulácie petitu v znení „súd určuje, že vec patrí do dedičstva po poručiiteľovi“ používa aj formulácia „súd určuje, že poručiiteľ bol vlastníkom veci ku dňu smrti.“ Mohlo by sa zdať, že sa tu určuje právo podľa právneho stavu v minulosti. V skutočnosti to však tak nie je. Obe uvedené formulácie petitu je potrebné vykladať po obsahovej stránke tak, že aktuálny stav (v čase vyhlásenia rozsudku) je ten, že vec ešte nebola ako dedičstvo prejednaná a stále môže (má byť) ako dedičstvo prejednaná. Určovacou žalobou tak môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 32/98, 2 Cdo 131/06). Z tohto pravidla judikatúra pripúšťa výnimky, a to v podobe žalôb o určenie, že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom veci, resp. žaloba, že určitá vec patrí do dedičstva (rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/07, 3 Cdo 44/08). V danom prípade tak bolo potrebné zohľadniť právny stav predmetných nehnuteľností v čase vyhlásenia rozsudku, keďže tieto sú toho času zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. A. J. ako parcela registra „C“, parc. č. XXXX orná pôda o výmere 115 m², parc. č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 1205 m². Z hľadiska špecifikácie predmetných nehnuteľností ide o totožné nehnuteľnosti. Odvolací súd tak II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie nepovažoval za zmätočný, ale rešpektujúci aktuálny právny stav predmetných nehnuteľností.

22. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z rozhodnutia v trestnom konaní, ktoré bolo napadnuté opravným prostriedkom a ktorého konečná správnosť, v zmysle možného zrušenia

dovolacím súdom, nie je ešte daná, čo považoval za predčasné a nesprávne. K uvedenej námietke odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie a odvolací súd v predmetnej veci sú viazaní podľa § 193 CSP rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 27. 03. 2019 č. k. 21T/31/2013 – 765 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. 06. 2021 č. k. 2To/90/2020 – 951, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, a to na skutkovom základe, že dňa 17. 02. 2010 v C. uviedol do omylu D. E. a M. J. tak, že pod zámienkou odkúpenia malej časti z pozemkov, ktorých boli výlučnými vlastníkami po poručiťke D. J., ktorá bola zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. XXX pre pôvodné katastrálne územie C., pôvodné parc. č. XXXX a č. XXXX podľa geometrického plánu parc. č. XXXX, č. XXXX/X a č. XXXX/X nachádzajúcich sa v katastrálnom území A. J., vylákal od nich využíjúc ich vysoký vek prehlásenia dotknutej osoby o tom, že nemajú námietky voči tomu, aby majetkovo - právne usporiadal vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, pričom dňa 01. 03. 2010 v C. na základe nepravdivých údajov, a to na základe falošného tvrdenia o dobromyseľnom užívaní týchto pozemkov po dobu 10 rokov a predložení podvodom získaných prehlásení dotknutých osôb D. E. a M. J. dal podnet notárovi JUDr. A. N. na napísanie notárskej zápisnice č. N 15/2010, NZ 6630/2010 a NCRIs 6754/2010 o osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam parc. č. XXXX, č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, na základe ktorej notársky úrad JUDr. A. N. podal na Správu katastra Nitra návrh na vykonanie záznamu, kde bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísané na žalovaného, čím spôsobil škodu D. E. a M. J.. Okolnosť, týkajúca sa podania mimoriadneho opravného prostriedku proti odcudzujúcemu rozsudku, neznamená, že súd prvej inštancie vo veci predčasne a nesprávne postupoval. Právoplatným rozsudkom trestného súdu, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu podvodu bol súd prvej inštancie viazaný, čo do skutočnosti, že bol spáchaný tento trestný čin a že ho spáchal žalovaný. Výrok odsudzujúceho rozsudku obsahuje právnu časť a skutkovú časť. Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konaním páchatel'a. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku deklaruje v prípade spáchania trestného činu, ktorého kvalifikačným znakom je vznik škodlivého následku, či kvalifikovaná škoda, nielen zavinené protiprávne konanie páchatel'a - škodcu, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, prípadne aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. Viazanosť civilného súdu výrokom odsudzujúceho rozsudku znamená, že sa prejavujú vo vzťahu ku všetkým znakom skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. To znamená, že v civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť sám úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik škody a jej následok, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou. Skutočnosť, že žalovaný mal využiť vysoký vek D. E. a M. J. a uviesť ich do omylu, v dôsledku čoho podpísali predmetné vyhlásenia, tvorí súčasť skutku prečinu podvodu, z ktorého bol žalovaný uznaný za vinného. Preto neobstojí argumentácia žalovaného, že v rámci trestného konania nebola preukázaná skutočnosť, že by vek mal akýkoľvek vplyv na rozumové schopnosti D. E. a M. J.. V rámci trestného konania bolo preukázané, že žalovaný dňa 17. 02. 2010 v C. uviedol do omylu D. E. a M. J. tak, že pod zámienkou odkúpenia malej časti z pozemkov, vylákal od nich využíjúc ich vysoký vek prehlásenia dotknutej osoby o tom, že nemajú námietky voči tomu, aby majetkovo - právne usporiadal vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam.

23. Žalovaným poukazované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 25. 05. 2010 sp. zn. 7 Tdo 486/2010, nemožno aplikovať na daný spor, pretože predmetné rozhodnutie pojednáva o tom, či daným konaním obvinený naplnil znaky trestného činu podvodu, a to v kontexte s tým, že základom posudzovanej veci bol súkromnoprávny vzťah, predmetom ktorého boli nehnuteľnosti, ohľadne ktorých mali obe strany úmysel uzatvoriť v budúcnosti kúpnu zmluvu, od ktorého úmyslu poškodení ako potencionalni kupujúci ustúpili z dôvodu, že nehnuteľnosti boli zaťažené záložnými právami iných subjektov. V prejednávanej veci nejde o daný skutkový stav, keďže D. E. a M. J. nemali vôľu, resp. úmysel uzatvoriť so žalovaným akúkoľvek zmluvu týkajúcu sa sporných nehnuteľností a žalovaný v konaní nepreukázal, že by s dedičmi D. J. uzavrel akúkoľvek neperfektnú dohodu, ktorej predmetom by bol prevod sporných pozemkov. Uvedené nepreukazuje ani skutočnosť, že žalovaný v roku 2008 uzatvoril zmluvu o pripojení so Západoslovenskou energetikou, ktorá nebola a nie je spôsobilá preukázať dôvodnosť obrany žalovaného a ani hodnoverne neboli spochybnené tvrdenia žalobkyň, že žalovaný ich právnych nástupcov poručiťky uviedol do omylu tvrdením, že ich súhlas potrebuje k vysporiadaniu malej časti pozemku práve v súvislosti s pripojením do distribučnej sústavy. Žalovaný nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu vlastnícke právo k sporným pozemkom patrí,

a preto nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním. Zo strany D. E. a M. J. nemožno hovoriť o tom, že podcenili obvyklú mieru opatrnosti a nesprávali sa v súlade s prevenčnou povinnosťou a že ku škode na majetku poškodených došlo výhradne v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti na strane poškodeného, t. j. s porušením obvyklej miery opatrnosti. Odvolací súd sa teda nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že D. E. a M. J. sa sami svojou neopatrnosťou ocitli v situácii, keď v rámci súkromnoprávneho vzťahu došlo k usporiadaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na základe čestného prehlásenia, ktoré sami dobrovoľne podpísali a ktorého obsah si mohli kedykoľvek prečítať, a na základe ktorých sa nemohli domnievať, že na ich základe malo dôjsť k usporiadaniu vlastníckeho práva len k časti pozemku. Súd prvej inštancie poukázal na obsah prehlásení podpísané právnymi nástupcami poručiťky dňa 17. 02. 2010, v ktorých sa uvádza, že so žalovaným uzavreli neperfektnú kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v celom rozsahu a žalovaný v notárskej zápisnici prehlásil, že s nimi uzavrel neperfektnú kúpnu zmluvu pred viac ako 10-timi rokmi. Uvedené skutočnosti však nezodpovedajú vyjadreniam svedkov vypočutých v trestnom konaní (M. O., dcéra I. E., zápisnica zo dňa 16. 09. 2010 a 03. 05. 2012, M. O., zať I. E., zápisnica zo dňa 03. 05. 2012, F. D. O., vnuk I. E., zápisnica zo dňa 01. 02. 2011, O. K. zápisnica zo dňa 09. 05. 2012, E. H. zápisnica zo dňa 28. 03. 2011 a 10. 05. 2012), ktorí zhodne uviedli, že žalovaný sporné pozemky v tom čase neužíval, užívala ich až do roku 2009 rodina I. E. v domnení, že ich nadobudla v minulosti výmenou od družstva, ale si ich nevysporiadala, žalovaný užíval od roku 2004 - 2005 iba susedné pozemky, ktoré nadobudol a následne sa začal zaujímať aj o sporné pozemky, ktoré začal užívať až od roku 2009. V danom prípade tak neboli preukázané skutočnosti, ktoré tvorili obsah predmetných čestných prehlásení. Žalobkyne tak uniesli v konaní dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia o tom, že ich právna predchodkyňa bola ku dňu smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností a žalovaný v konaní nepreukázal skutkové tvrdenia o tom, že mal nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti na základe vydržania, pričom vo vzťahu k danému skutku bol aj právoplatne uznaný za vinného z prečinu podvodu.

24. V prejednávanej veci skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, sú podľa názoru odvolacieho súdu vecne správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich správne aplikoval, preto odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP neobstoí. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP), vrátane výroku o trovách konania, na ktoré súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyniam priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému s prihliadnutím na ich plný úspech v konaní

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyniam, ktoré boli v odvolacom konaní plne úspešné nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože im žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

26. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.